

E D E B İ Y A T / R O M A N

Yağlıboya Babaanne

Lale Tara

İçindekiler

Kovboylar Asla Ölmez... / 9

Yeni Yıl / 23

“Doppelgänger” (Tiren’li Sır Küpü Venüs) / 43

Yağlıboya Babaanne / 59

Kardan Adam / 69

Yönetmen / 73

Solgun / 89

Kovboylar Asla Ölmez...

Son bir haftadır onu düşünmekten yorulmuştum. Sevgili dostum bana sesleniyordu. Keşke bu seslenişinin bir veda olduğunu bilebilseydim, mutlaka ona ulaşip astral yolculuktan vazgeçirip her neredeyse hemen en yakın havaalanına gidip, benden gelecek bir sonraki haberi beklemesini söyledim. İstanbul'a, yanıma, yakınıma gelmesini sağlardım. Araya giren yıllar ona ulaşmama engel olmakla beraber, duygu yüklü bir süreci de kaçınılmaz olarak beraberinde getirmişti. Ama belki bu sesleniş sadece bir vedaydı, belki de yardım elimi hiç tutmak istemeyecekti. Zamanda geçmişe yoğunlaşıp yaşanmışlıkları teker teker geri çağırıp duygularımı anlamlandırmaya çalışırken, ondan önce davranıp sesimi ona duyuramadığım için hissettiğim pişmanlık, beni daha da çaresiz bir hâlde geçmişe savurdu.

Eski Avrupa'nın Orta Çağ'da kurulmuş şehirlerinden herhangi birini seçip içinden modern giyimli insanları çıkarırsanız, zamanı dondurup geriye gitmeniz an meselesidir. Üstelik böyle bir Orta Çağ şehrinde eğer bir film setine tanıklık etmiyorsanız, karşınıza bir kovboyun çıkma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu da düşünecek olursak, rüya ve gerçek arası bir yere yerleşip birdenbire etrafınızda gelişen olayların tam

da orta yerinde durup ayaklarınızın yerden kesilip masalsı bir sürece geçmeniz, nerden bakarsanız bakın, hayatın size sunduğu mükemmel bir sürprizdir.

Gök delinircesine yağan yağmurun ardından sokağa çıktım. Üzerimde teyzemin yadigârı, adını çocukluğumun masal kahramanı İngiliz sihirli dadı Mary Poppins'e atfen koyduğum Poppins adlı bej rengi yağmurluk, içimde Zandra Rhodes tasarımı, derin dekoltesi iri bir çiçekle gizlenmiş, ikinci el yeşil kadife elbise, ayağımda nefli rengi, deri bağcıklı, alçak ökçeli botlarla umutsuzca Marktgasse'nin Orta Çağ'dan kalma kemerlerinin içinden, sanki bir fotoğraf albümünden fırlamış gibi duran Bern şehrinin alameti farikası saat kulesine doğru yürürken arkamda, çok yakınımda ısıklık sesi duydum. Daha önce armonika marifetiyle dinlemiş olduğum ıslığa döndüğümde bana bakan yabancı yüz, tuhaf bir gülümsemeyle, başında bal rengi süet kovboy şapkası, bej kareli yünlü ceketi, koyu mavi kot pantolonu ve eprimiş kahverengi deri kovboy çizmeleriyle yanımda yürümeye başladı. Olası bir film sahnesine figüranlık yapıp yapmadığımı anlamak için iyice etrafıma bakındım. Görünürde ne bir kamera ne de bir film ekibi vardı. Her şey doğal akışı içindeydi. Marktgasse'den Krammgasse'ye geçerken, saat kulesi sabah on olduğunun haberini veriyordu.

Saat kulesinin biraz ilerisinde Krammgasse 73 numarada, üç kuşaktır şehrin en leziz çikolata çeşitlemelerini yapan pastanane Tschirren'den sütlü ve sütsüz ikişer top çikolata alıp kemerlerin içinden Aare Nehri'ne doğru yürümeye devam ettik. Nydegg Köprüsü'nün ortasına geldiğimizde Kovboy, *Once Upon A Time in The West*'i, Sergio Leone'nin yönetmenliğini yaptığı epik *spagetti western* filmini izlediği andan itibaren, filmin baş rollerinden biri olan Harmonica karakterini üst-

lenen aktör Charles Bronson'a duyduğu hayranlığı anlatmaya başladığında, gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim. Kovboy, Bronson'un mimiklerini sahiplenerek onun adıyla anılacak kadar ileri giden beğenisinin her geçen gün katlanarak hayatına yepyeni bir soluk getirdiğini benimle paylaşmaya doyamadı.

Bir tarafta Bern şehrinin seksi Kovboy'u mimik mimik genç Charles Bronson, diğer tarafta şehre sonradan gelen, yaşadığı hayatın ancak dörtte birine katlanabilen, Rus edebiyatının efsanesi, değerli yazarı Tolstoy'un eşsiz romanı, romanların romanı *Anna Karenina*'yı bitirmemek üzere her sayfasını yeniden defalarca okuyup sürekli çantasında gezdiren, yüzünden oluk oluk hüznün akan ela gözlü kızın hikâyesi. *Anna Karenina*'nın ruhuna bürünmeyi takıntı hâline getirmesem de, içten içe gizli saklı benzerlikler kurup her fırsatta *Anna*'yı romanın dışına, yaşamın içine, şehrin sokaklarına taşıyordum. Senaryosu çok önceden yazılmış, "Bir Zamanlar Bern'de" adlı filmin başrollerinden birini üstlenmek üzere olduğum hissine kapıldığımda, filmin ilk on beş dakikasını da herkesten önce izleme şansını yakalamıştım. Bu film tesadüfler zinciri tarafından yönetiliyordu. Gişe bombası bir film senaryosu için emsallerine taş çıkartacak kadar da bol malzeme vardı ortada. Bazılarına göre de, "senin yeknesak hayatını bir de sinemada üstüne para mı verip seyredeceğiz" gibisinden, içinde olduğum ve fazlasıyla önemseydiğim bu süreci, yerle yeksan edecek bir durumu tetikliyor da olabilirdim.

Kovboy'la tesadüfi karşılaşmamızı, o süreçteki üstüme çöken tüm yaşamsal şanssızlığımın içinde, o kadar da şansız olmadığımın bir işareti olarak algılamam kaçınılmazdı. Belki de düşündüğümün tam tersine çok ama çok şanslıydım. Hat-

ta kesinlikle çok şanslıydım. Bu şehre apar topar taşınmamın nedeni olan Markus, sabahın çok erken saatlerinde ziyaretime gelmişti. Çözemediğim tuhaf bir ruh hâli sergileyen tutturuk ilgisi kısa sürede sıkıcı bir boyuta sıçramıştı. Kovboy'la yan yana Nydegg Köprüsü'nün üzerinde durmuş, altından âdeta canlanmış bir kartpostal gibi kıvrılarak akıp giden Aare Nehri'ni seyrederken içim boşalmış gibiydi. Kendimi yamyas-sı bir kesme bebek gibi hissetmeye başladığımda, saat ikide Krammgasse 40 numaralı dükkânda olmam gerektiğini anımsayarak gerisin geri saat kulesine doğru yürümeye başladık. Haftanın bir yarım, iki tam günü tavana kadar kot pantolonlarla dolu, Bern'in çiçek çocuklarına hitaben, altmışlı yılların sonunda üç ortakla açılmış, modanın öncüsü bir dükkânda çalışıyordum. Saat daha iki olmamıştı. Yolda önümüze çıkan ilk kafeye oturduk. Kovboy ıslık çalarak garson kızı çağırdı. Garson kız Kovboy'a yolladığı hayranlık sinyalleri eşliğinde kahvelerimizi getirdi. Bern'in yegâne Kovboy'u ile yirmi bir yaşımın verdiği tüm artı ve eksilerle çarpışmanın heyecanına kapılmıştım. Aklımda Anna Karenina, üzerimde Poppins adını verdiğim, teyze yadigârı İngiliz yağmurlukla âdeta sihirli dadı Mary Poppins gibi ayağım yerden kesilmek üzereydi. Ne Kovboy ne de ben, bitmesini istemediğimiz o sabahın devamında zamanla ölçülemez bir dünyada birbirimizden vazgeçmemeyi seçecektik.

Tren yolculuklarına ayrı bir merakım vardı ve her fırsatta tren binip Bern'den uzaklaşıyordum. Kovboy'un klasik Amerikan arabalarına olan merakını da öğrenmiştim. Zürih'e retro bir arabayla mı, yoksa çağdaş bir trenle mi gidelim konuşması-

nın kazananı çağdaş tren yolculuğu olmuştu. Tek plan içinde trenin katettiği hızın temposunda geçen bir saatlik yolculuk sahnesinin içinde her şeyden biraz vardı. Geçmiş, gelecek, umut, merak, aşka dair kıpırtılar, istenirse bir arada bu kadar kusursuz kurgulanamazdı. Bütün bunların yanı sıra Charles Bronson'u rol model olarak seçmiş bir Kovboy'la Bern'den Zürih'e yolculuk yapmak herkese nasip kismet olmazdı. Ben de bunun bilincinde etrafımda olup biten her şeyin anı anına tadını çıkarıyordum. Tren Zürih ana garında durduğunda Kovboy ıslık çalarak perona atladı. Bahnhof Köprüsü'nün altından akan Limmat Nehri'ni seyrederken benzer şeyleri kendimize çektiğimizi fark ettik.

Limmat Nehri ileride bir yerlerde Aare Nehri'ne kavuşacaktı. Biz de zaten birbirimizden ayrılmaya hiç niyetli değildik. Niderdorf'un dar sokaklarında dolaşırken yetmiş küsur yıldır Spiegelgasse 1 numarada DADA'ya ev sahipliği yapan Cabaret Voltaire'den içeri girdik. Birinci Dünya Savaşı sırasında Zürih'de toplanmış bir grup sanatçının başlattığı, sanata karşı sanat akımı DADA'nın dünyaya geldiği Cabaret Voltaire'i uzun zamandır merak ediyordum. DADA adının nereden geldiği hâlâ meçhul olmakla beraber hem yakıştırmalar hem de bu adı sahiplenmiş tescilli ürünler olduğunu okumuştum. Akımın öncülerinden Hugo Ball, yüzyıl başında DADA manifestosunu açıklamadan önce, Zürih'li bir kozmetik firmasının DADA'yı bir şampuan ve krem adı olarak tescil ettirdiğini, DADA'nın Fransızca tahta oyuncak at anlamına geldiğini, Rus dilinde de olumlama olduğunu okumuştum. O sabah Cabaret Voiltaire'de içtiğimiz kahveyle birlikte her tarafımı DADA ruhu sarmıştı. Kovboy'a bütün gün herkesin duyabileceği bir ses tonunda "Tierreit" diye seslendim. Sağdan

sola ve soldan sağa okunuşu da aynı olan dönüştük sözcük Almanca “hayvan binme” anlamına geliyordu. Ne de olsa o bir Kovboy’du, her türlü at binerdi, hatta Rodeo bile yapabiliirdi. Yıllar sonra DADA sanat akımı 100. yılını kutluyor olacaktı. 100. yıl kutlamalarına eş zamanlı yapacağım fotoğraf projesinde kurgulayacağım yapıtlardan birini “Tierreit” olarak adlandıracaktım.

Akşamüstü trenle Zürih’ten Bern’e dönerken Kovboy kara kış bastırınca İspanya’ya gideceğinin haberini verdi. Bern’li Kovboy, Charles Bronson’dan ödünç aldığı takma ada bir de İspanya’da mesken edindiği adanın adını da ekleyerek fevkalade yaratıcı ve karmaşık biçimde bir araya gelmiş isim zinciri ile anılır olmuştu. Gece yarısı Bern’e vardığımızda, “Bir Orta Çağ parkındayım, her şeyin farkındayım” diye mırıldanarak evin yolunu tuttum. Ertesi sabah saat tam 09:00’da dükkânın kapısından içeri girdiğimde dükkân ekibi tam kadro beni bekliyordu. İtalya’dan yeni bir giyim markasının temsilcisi ilkbahar-yaz koleksiyonlarını tanıtmak üzere gelmişti. Her bir giysi parçasını önce benim üzerimde görmek istediler. Prova mankeni görevini de üstlendiğim ufak çapta bir defilenin ardından siparişler tamamlandığında, Kovboy’la buluşmak üzere dışarı çıktım.

Dükkânın karşısında Kramgasse 49 numarada bilim insanı, Nobel ödülüne layık görülmüş Albert Einstein ve ailesinin yüz yıl başında yaşamış olduğu müze eve gitmek için sözleşmiştik. 1405 yılında büyük Bern yangınında şehrin eski bölümü, Altstadt’daki ahşap evler yanıp kül olunca, Einstein ve ailesinin Bern’de yaşadığı ev de hâliyle şehrin Altstadt bölgesindeki diğer bütün evler gibi büyük yangın sonrası yeniden inşa edilen taş binalardan biriydi. Einstein yüzyılın başında eşi

Mileva ile yaşadığı üçüncü kattaki daireyi möbleli kiralamış olduğundan, müze evin içindeki eşyalardan sadece yazı masası ve yatak Einstein ve ailesinin kullandığı orijinal mobilyalar olup diğer bütün eşyaların o döneme ait mobilyalardan seçilip yeniden düzenlendiğine, evin tavan ve yer dokusunun ise orijinal hâliyle korunduğuna dair bilgileri müze görevlisinden öğrendikten sonra evi gezmeye başladık. Oturma odasının duvarları, üzeri sütlü kahverengi dallı budaklı çiçek desenleriyle süslenmiş duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Einstein ailesinin koyu kahve, kendinden çiçek desenli kadife kumaşla kaplı büyükçe bir kanepenin arkasındaki duvarda asılı irili ufaklı siyah beyaz aile fotoğrafları yan yana çok etkileyici duruyorlardı.

Fotoğraflara bakarken ben de Einstein gibi Bern’de geçici bir süre kalacağımdan emindim artık. İstanbul’u özlemiştim. Müze evi gezerken nedense sürekli kendi hayatıma yakın uzak benzerlikler bulup duruyordum. Okuduğum, gördüğüm, hat-ta tattığım her şeyle özdeşleşmek İsviçre’ye geldiğimden beri ufak çapta bir takıntıya dönüşmüştü. Galiba bunun sebebi de her gün büyük bir merakla televizyonda izlediğim, radyoda dinlediğim gündelik haberlerin, dünyada olup biten olaylarla sürekli kıyaslama, eşitleme ve istatistiki bilgiler eşliğinde aktarılıyor olmasıydı. Ya da duyduklarımı ben öyle algılıyor da olabilirdim.

Her neyse. Einstein, eşi Mileva Maric ile Avrupa’nın en iyi teknik üniversitelerinden biri olan Zürih’de ETH’da (Eidgenössische Technische Hochschule) tanıştıklarında on yedi yaşında, eşi Mileva Maric ise yirmi bir yaşındaymış. Einstein’ın annesi Pauline oğlunun müstakbel eşi Mileva’yla olan beraberliğine, oğlundan üç yaş büyük olduğu ve ayağı aksadığı için karşı çıkmış. Einstein ve Mileva matematik ve

fizik üzerine konuşup yakınlaştırlarken, Kovboy ve ben tamamen masalsi bir dünyanın içinde gezinip duruyorduk. Müze evin dimdik, çok basamaklı taş merdivenlerinden inerken Einstein ve Mileva'nın günde kaç kez bu merdivenleri inip çıktıklarını, Mileva'nın Einstein'ın çalışmalarına katkısı olup olmadığını düşünürken Mileva'nın aksayan ayağı için de ayrıca kaygılanmıştım. Bayağı zorlanmış olmalıydı. Aklım müze evin salonunda gördüğüm Einstein ve ailesinin fotoğraflarına takılı kalarak işimin başına geri döndüğümde, akşam eve gidip İstanbul'dan yanımda getirdiğim fotoğraflara bakarak hatıralarıma geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Çalıştığım dükkânla ev arası tramvayla üç duraktı. Tempolu yürüyerek en fazla on beş dakika sürüyordu. Bahçe içinde üç katlı eski konsolosluk binasının en üst katında yaşıyordum. Eve vardığımda kırmızı kadife kaplı kutunun içindeki fotoğraflarımın arasından özel bir seçki yaparak çocukluktan genç kızlığa geçiş yıllarıma geri dönmeye hazırdım.

Bu akşam sıra Ayşe'nin davetlerindeydi. Ayşe, İsviçre'de yatılı okuduğu için tatillerde İstanbul'a geldiğinde mutlaka hem bizleri yeniden görmesi hem de bizlerden, yani çocukluk arkadaşlarından kopmaması için annesi Muzaffer Teyze eğlenceli partiler hazırlardı. Muzaffer Teyze'yle annem Alman Lisesi'nde yuvadan lise sona kadar beraber okumuşlardı. Ömür boyu da birbirlerinden hiç kopmamışlardı. Ayşe ve ben bu vesileyle bebeklik yıllarından itibaren tanışmış olduk. Muzaffer Teyze, Ayşe için düzenlediği davetlere fotoğrafçı çağırıp tek tek veya grup hâlinde fotoğraflarımızı çektirirdi. O fotoğraflar çocukluğuma dair en değerli hatıralarımın saklı

olduğu kırmızı kadife kaplı kutunun içinde benimle birlikte her yere geliyordu. Bir süre sonra hatıralar ve fotoğraflar iç içe geçmeye başlamışlardı. Beni geçmişe savuran ilk fotoğraf, Muzaffer Teyze'nin Suadiye sahilinde kiraladığı bahçe katının önündeki çimlerin üzerinde çekilmişti. Yaz partisinin konusu "korsan" olmuştu. Biz kostümlü küçük korsanlar bahçeyi doldurduktan sonra yumurta yarışı için yarı belimize kadar çuvalların içine girip ağzımızda birer kaşık ve kaşığın içinde bir yumurtayla siyah beyaz fotoğrafta yan yana dizilmiş duruyorduk. Oyunun kazananı yarı beline kadar çuvalın içinde zıplayarak yumurtayı düşürmeden hedefe götüren olmuştu. Kimin kazandığını hatırlamıyordum. Ama ben kazanmış olsaydım elbette unutmazdım. Büyükler bizi seyrederken bizden daha çok eğleniyorlardı.

Yılbaşı geldiğinde bir başka kostümlü parti için Beşiktaş'ta Motorest'e davetliydik. Herkes istediği kostümle gelmekte özgürdü. Kutudan seçerek çıkardığım ikinci fotoğraf, o kostümlü partiden geriye kalan başka bir hatıraydı. Davet sahibi Ayşe, esasen Avusturya prensesi olan Fransız Kraliçesi Marie Antoinette, kuzeni Hayri ise Fransız Kralı XVI. Louis kostümleriyle bizi kapıda karşılamışlardı. Strauss'un vals müziği eşliğinde açılış dansını da Ayşe ve Hayri, Fransa Kraliçesi ve Kralı olarak, mükemmel hazırlanmış kostümleri ve önceden çalışılmış dans figürleriyle yaptılar. Başlarındaki peruklar da dahil olmak üzere kostümler en ince ayrıntılarına kadar düşünümlüp tasarlanmıştı. Hatta Ayşe boynundaki uzunca bir zincirin ucunda asılı yuvarlak büyüteçten çok etkilenmiş olmalıydı ki, sürekli elbisesinin üzerindeki işlemleri inceliyordu. Arzu, Uzak Doğu'lu bir güzeldi; ikizler de karikatürize edilmiş çizgili hapishane üniformaları içinde harika görünüyorlardı.

Ben de hostes olmuştum. Hatta annem gözlerimin üzerine *eyeliner* sürmüştü. Göz makyajıyla tanışmam da Ayşe'nin daveti sayesinde olmuştu. Hatıralarımı yeniden kırmızı kadife kaplı kutunun içine bırakarak terasa çıktım. Yaşadığım evin en cazibeli yeri terasıydı. Üç yanını da boyum kadar yeşilliklerle çevirip kendime fazladan bir yaşam alanı yaratmıştım.

Sınırlı yaşamda hislerle sınırsız olmak mümkün müydü? Yoksa sürekli anda kalmak için ustalaşmak mı gerekiyordu? Hiç bir fikrim yoktu. Kafam karışmıştı, tarifsiz bir sıkıntı tarafından sarıp sarmalanmıştım. İçsel görüntüm aynen teyzemin fiyonklu abiye elbiseleri gibiydi. Bana takılan fiyongun adı da, sıkıntıydı. Ekim'in ikinci hafta sonu, sonbaharın binbir tonuna bürünmüş tabiat harikası Thun Gölü kenarındaki yaza veda partisine davetliydim. Dalgıç kıyafetiyle su kayacağı yaparken fazla cüretkâr davranıp davranmadığımdan emin olamasam da gölün üzerinde oyalanmak iyi gelmişti. Pazartesi sabah meşhur saat kulesi 10:00'u çaldığında Kovboy ıslık çalarak dükkândan içeri girdi. Acelesi vardı. Meraklısı olduğu klasik Amerikan otomobillerine 1959 model Chevrolet Impala'yı da eklemek üzere Zollikofen'a gidecekti. Hava soğumaya başlamıştı, Poppins'in muflonu yeterli olmuyordu artık. Sıcak tutacak bir paltoya ihtiyacım vardı. Dükkâna Paris'ten ikinci el paltolar gelmişti. İçlerinden siyah yün, belden kemerli aşağıya doğru çan gibi açılan evaze, uzunca palto tam bana göre idi. Siyah yün paltoyu giyip dükkândaki bütün aynaların karşısında önden arkadan sağdan soldan inceleyip üzerimdeki duruşuna baktıktan sonra almaya karar verdim. Paltoya, elimden düşürmediğim ve de bitirmemek üzere oku-

duğum Rus edebiyatının efsane yazarı Tolstoy'un eşsiz romanı tam anlamıyla kendimi kaptırdığım romanların romanı Anna Karenina'ya atfen Anna K. adını verdim.

Ertesi gün Kovboy ile Bern Sanat Müzesi'nde Franz Marc'ın 1911 yılında yapmış olduğu "Mavi At II" adlı tablonun önündeydik. Rüzgârın etkisiyle atın kuyruğu ve yelesi hareketi yakalamış olarak arkadan resmedilmişti; eser, gördüğüm ilk andan itibaren beni içine çekmişti. Bern'den ayrıldıktan sonra da fırsat buldukça zaman zaman Bern Sanat Müzesi'ne geri dönüp Mavi At II'ye, eskimeyen heyecan ve hayranlıkla yeniden baktım. Yağlıboya tablo 113 x 86 santim ebadındaydı. Bern Sanat Müzesi, İsviçre'nin ilk sanat müzesi olma özelliğinin yanı sıra benim de ilklerim arasındaydı. Zaman hızla, Paris Louvre Müzesi'nde geçireceğim o unutulmaz koskoca bir güne doğru akıp gidiyordu.

Mavi At, o gün bizi önünde uzayıp giden mavi patikadan hayalimizde canlandırdığımız her yere götürüp tekrar hayallerimizin başlangıç noktasına gerisin geri getirip bırakmıştı. Müzeden çıktığımızda hava kararmaya ve iyice soğumaya başlamıştı. Üzerimde yeni eşlikçim, gözbebeğim Anna K. adlı -ikinci el siyah yün- palto vardı. Kovboy atına atlar gibi motosikletine atlayıp gözden kaybolurken ben de müzenin önünden Kornhaus Meydanı'na doğru yürümeye başlamıştım. Her sefer şehrin göbeğindeki bu meydandan geçerken ortasındaki, çocuk yiyen çeşme figürünü yapan sanatçının hangi ruh âleminde bu eseri yarattığını düşünür ama asla kendimi ikna edici bir cevap bulamazdım. Ürkütücü figür, kararan havanın etkisiyle daha da korkunç bir görüntüye bürünmüştü.

Belki de etrafımdaki Heidi ve Peter'ler birgün beni de afiyetle yerlerse diye alttan alta korkuyordum. Birden bastıran soğuk havayla beraber sırada önce Noel depresyonu, sonra

da yılbaşı tantanası vardı. Bitmek üzere olan eskimiş bir yılı terk etmek pek o kadar da kolay olmuyordu. Fırsat buldukça Münster Parkı'ndan Aare Nehri'ni seyredip eve döndüğümde de soğuk havaya rağmen terasa çıkıp akla gelebilecek tüm zamanlarda hislerimin daimi tercümanı favori yorumcum Nina Simone'u dinleyerek hayallere dalıyordum. Kovboy kışı geçirmek üzere İspanya'da ona eşlik etmemi istiyordu. Engeller vardı. Yaza kadar çalışacağıma dair dükkân ekibine söz vermiştim ve konservatuvar sınavına hazırlanıyordum. İstesem de bu kış İspanya'ya gidemezdim. Ayrılık sürprizi gecikmedi.

Aralık ayının ikinci Cumartesi günü öğle vakti, Bern'e otuz kilometre mesafede bir kaç klasik Amerikan arabasına ev sahipliği yapan garaj benzeri bir depodan içeri girdiğimizde Kovboy elime bir fotoğraf tutuşturdu. Karşılaşmamızın üzerinden bir hafta geçmiş olmalıydı; işte o sıralarda Bern'in Alstادت bölgesinde dolaşırken Kovboy'un kamerasına tek bir poz vermiştim. Kovboy o fotoğrafın üzerine bastırdığı Rudyard Kipling'in "If" adlı şiirini mırıldanırken arabalardan birinin kaset çalarından da Jim Morrison "Riders On The Storm" diye sesleniyordu bize. Mekânın orta yerine gelişigüzel bırakılmış yatağın üzerine karşılıklı uzanıp birbirimizi seyrederken hissettiğim sevgi için şükür ettim. En yüksek his ile ödüllendiriliyordum. Sevgi. Bunun farkına varabilecek kadar da algılarım açıldı şükürler olsun. Islık sesiyle uyandıgımda önce Kovboy'a sonra da yanımda duran fotoğrafa bakıp filmi geri sardım. Saat'in kaç olduğundan haberim yoktu ama garaja girdiğimizde öğleden sonra iki sularıydı. Bugün hatıralarıma bir yenisi daha eklenmek üzereydi. Üstelik ömür boyu beraberimde taşıyacağım ölümsüz bir his eşliğinde. Dönüş yoluna geçtiğimizde yağın yağmur belki de ilerleyen saatlerde kara

çevirirdi. Radyodan haberleri dinledik. Eve vardığımda saat gece yarısına geliyordu. -İkinci el- Anna K. -adlı siyah yün palto- bir yandan beni sıcak tutup bir yandan da duygu yüklü saatlere tanıklık etmişti.

Şiş gözlerle Pazar sabahına uyandığımda evde her zaman ki gibi yiyecek bir şey olmadığı için kahvaltı niyetiyle dışarı çıkıp Aarbergerhof adlı lokantada domates soslu makarna ısmarladım. Lokanta da çalıştığım dükkân tarafından işletiliyordu. Dört kişilik masaya tek başıma kurulup cep telefonu da hayatımıza henüz girmediği için Bern'in yerel gazetesine göz gezdirerek, verdiğim makarna siparişini beklerken hâlâ uykumu kovalıyordum. Birden servis hızlandı, ısmarladığım makarna tam kıvamında pişirilmiş, tahminimin ötesinde de lezzetliydi. Hesabı ödeyip Bern'nin kış ve kar soğuşuna çıktım. Çok ileriki yıllarda Detroit'in soğuşuyla tanışınca kış soğuşunun ne kadar ileri gidebileceğini görmüş olacaktım. Ve o tarihten sonra da kış eşittir Detroit eşittir soğuk olarak zihnime kazınacaktı.

Lokantadan eve geri yürürken yolda yakışıklı ama yakışiksiz bir hayat süren Fabio ve uzatmalı sevgilisi Nora'ya rastladım. *Star Wars: Episode IV - A New Hope* adlı, senaristi ve yönetmeni George Lucas olan bilim kurgu filmi izlemeye Capitol sinemasına gidiyorlardı. Bir bahane uydurup evde olmam gerektiğini söyleyerek ayak üstü sohbet edip onlardan ayrıldım. Nasıl olsa yılbaşı gecesini birlikte geçirecektik, o da hepimize yeterdi. Yılım son günü dükkânda çalışıyordum. Meşhur saat kulesi şehrin dört bir yanına sabah 10:00 olduğunun haberini verirken, horozlar sırasıyla üç kere öterlerken, şaşmaz mekanizmanın dakikliğini onaylarcasına Kovboy ıslık çalarak dükkândan içeri girdiğinde, bunun bir veda ziyareti olduğunu biliyordum. Ayakta lafladık.

Mart'ta döneceğini söyleyip boynuma bir öpücük kondurduktan sonra ıslık çalarak saat kulesine doğru uzaklaşırken yüreğimin her tarafını kaplamış olan ayrılık sahnesine itirazım vardı. Başrollerinden birini üstelenmiş olduğum duygusal derinliğe ulaşmış hikâyenin böyle bitmesini hiç istemiyordum. Etrafıma bakındım görünürde SON yazmıyordu. Ama bu bir kovboy filmi idi. Bern'in seksi Kovboy'uyla nasıl karşılaştıysak öyle de ayrılmıştık.

Bir iki saat sonra ağlamaktan kızarmış gözlerime sürme çekip kirpiklerime de kat kat rimel sürdükten sonra dudaklarımı da kıpkırmızı rujla boyayarak makyajımı tamamlayıp tepeden tırnağa simsiyah giyinerek kendi gölgem gibi Livio'nun evindeki yeni yıl davetine doğru yürürken yolda Mia ve köpekleriyle karşılaştım. Köpeklerden en genci her fırsatta ağzını açıp balık dişlerini gösteriyordu, bu yüzden de ona Balık Dişli Lola ismi konmuştu. Hep beraber parti evinden içeri girdiğimizde Balık Dişli Lola kapıda bizi karşılayan herkese o muhteşem dişlerini göstererek süpür süpür tüyleriyle karşısına ilk çıkan koltuğun üzerine sıçrayıp aniden derin bir uykuya dalmıştı. Balık Dişli Lola uyku numarası yapıyordu. Bütün gece rahatsız edilmeden koltuğun üzerinde kalma şansını ancak böyle yakalayacağını bal gibi farkındaydı. Ondan yaşlı diğer iki kardeşi King ve Kong davetlilerin arasında dolaşıp yere düşen kırıntıları yutup yalanıyorlardı. Bu çok tüylü üçlüyü hepimiz çok seviyorduk.

Bern'den ayrılalı yıllar geçmişti. Kovboy'un ölüm haberini İstanbul'da aldım. Sıra dışı yaşantısı, sıra dışı talihsiz bir kazayla sonlanmıştı.

Hoşça kal Kovboy Sevgilim... Ben seni duydum. Ya sen?